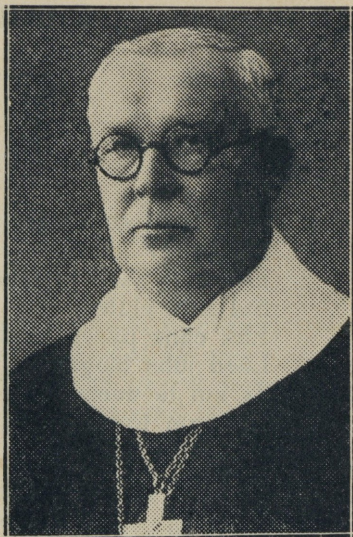

Praost

Gustaw Julius Rutopõld

* 3. XII 1875, † 7. I 1936

Matus 11. I 1936

„Mina olen julge sellele, et ei surm ega elu,
ei inglid, ei würestid, ei häesolew ega tulew
aeg, ei wägetwad, ei kõrgus ega sügawus, ega
mingisugune muu loodud asi ei wõi meid lahu-
tada Jumala armastusest, mis on Jeesuses
Kristuses, meie Isandas“.

(Rm. 8, 38, 39)

Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVKOGU

6 5730 27.16

Puusärki asetamisel.

I.

Viisil: Oh Jeesus, sinu valu. 237 b.

Et laula surma laulu,
Sa, kaduv inime,
Ehk otsa saab ju täna
Sul sinu elutee,
Ehk enne päeva loodet
Läed juba hingama,
Ja kui ta uuest tõuseb,
Ei enam tõuse sa.

Küll kõrgest mäest jõuad
Sa üle kõndides,
Ei haua künkast jõua
Sa üle iganes;
Ja olgu ta nii madal,
Ei sealt sa üle saa,
Sa väsid, ja ta alla
Siis lähed uinuma.

Sest, majaline, laula
Nii reisilaulu sa,
Et üksi haua poole
Sul on siin rännata.
Kui lahke kella helin
Sul kostku surmalaul,
Ja enam veel: et tõused
Kord üles suurel aul.

II.

Viisil: Heas rahupõlves nüüd. P. 389.

Siin viimses voodis
Hinga nüüd rahuga,
Lõpnud su häda
Ja silmavesi ka,
Elus küll kandsid
Risti sa vaiksesti,
Nüüd võidumärgiks
Rist saab su hauale.

Meie siin sõudmas
Tormise mere peal,
Sind rahuranda
Su laev on kandnud seal.
Meil siin maailmas
Häda ja oht on ees,
Sina seal taevas
Rahu ja rõõmu sees.

Kirikus.

I.

Omal viisil. 356.

Ma armastan, oh Jumal, sind,
Et ära jäta maha mind,
Mu peale armu heida.
Mind kõik maailm ei rõõmusta,
Ei hooli taevast mina ka,
Kui aga sind võin leida.
Ehk minu süda lõhkeb küll,
Sa oled siiski abiks mull',
Mu õnn ja hinge kinnitus,
Su veri on mu lunastus.
Oh Jeesus Krist!
Mu abimees, mu abimees!
Mind peasta ära häda seest.

Ja lõppeks, Issand, palun ma,
Oh lase oma inglid ka,
Mu hinge taeva kanda,
Oh võta minu ihule,
Kui teda hauda maetakse,
Head hingamist ka anda.
Mind viimsel päeval ärata,
Siis tulen ma sind nägema,
Oh Jumal, suure au sees,
Sind kiitma sinu järje ees.
Oh Jeesus Krist!
Oh kuule mind, oh kuule mind!
Ma tahan ikka kiita sind.

II.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. 294 ehk P. lisa 30.

Jää Sa üksi ka mu juure,
Issand, — veereb päevake,
Võtab peale õhtu tuule
Õo mind oma varjusse.
Ja kui kustub silma selgus,
Valgusta mu vaimu Sa!
Et mu hinge helgib valgus,
Milles koidab kodumaa!

III.

Viisil: „Integer vitae“. P. lisa 80.

Koju mind viige,
Kus see rahukallas
Kullal mull' koidab; hingata seal ilus
Tormide järel kosutavas vilus,
Vaikuse vallas!

Sinna mind viige,
Kus mul päästekalju:
Valude merre vaob kõik maine häda,
Mida siin võõrsil oli kannatada
Palju, nii palju!

Puusärki asetamisel.

I.

Viisil: Oh Jeesus, sinu valu. 237 b.

Et laula surma laulu,	Küll kõrgest mäest jõuad
Sa, kaduv inime,	Sa üle kõndides,
Ehk otsa saab ju täna	Ei haua künkast jõua
Sul sinu elutee,	Sa üle iganes;
Ehk enne päeva loodet	Ja olgu ta nii madal,
Läed juba hingama,	Ei sealt sa üle saa,
Ja kui ta uuest tõuseb,	Sa väsid, ja ta alla
Ei enam tõuse sa.	Siis lähed uinuma.

Sest, majaline, laula
Nii reisilaulu sa,
Et üksi haua poole
Sul on siin rännata.
Kui lahke kella helin
Sul kostku surmalaul,
Ja enam veel: et tõused
Kord üles suurel aul.

II.

Viisil: Heas rahupõlves nüüd. P. 389.

Siin viimses voodis
Hinga nüüd rahuga,
Lõpnud su häda
Ja silmavesi ka,
Elus küll kandsid
Risti sa vaiksesti,
Nüüd võidumärgiks
Rist saab su hauale.

Meie siin sõudmas
Tormise mere peal,
Sind raturanda
Su laev on kandnud seal.
Meil siin maailmas
Häda ja oht on ees,
Sina seal taevas
Rahu ja rõõmu sees.

Kirikus.

I.

Omal viisil. 356.

Ma armastan, oh Jumal, sind,
Et ära jäta maha mind,
Mu peale armu heida.
Mind kõik maailm ei rõõmusta,
Ei hooli taevast mina ka,
Kui aga sind võin leida.
Ehk minu süda lõhkeb küll,
Sa oled siiski abiks mull',
Mu õnn ja hinge kinnitus,
Su veri on mu lunastus.
Oh Jeesus Krist!
Mu abimees, mu abimees!
Mind peasta ära häda seest.

Ja lõppeks, Issand, palun ma,
Oh lase oma inglid ka,
Mu hinge taeva kanda,
Oh võta minu ihule,
Kui teda hauda maetakse,
Head hingamist ka anda.
Mind viimsel päeval ärata,
Siis tulen ma sind nägema,
Oh Jumal, suure au sees,
Sind kiitma sinu järje ees.
Oh Jeesus Krist!
Oh kuule mind, oh kuule mind!
Ma tahan ikka kiita sind.

II.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. 294 ehk P. lisa 30.

Jää Sa üksi ka mu juure,
Issand, — veereb päevake,
Võtab peale õhtu tuule
Õõ mind oma varjusse.
Ja kui kustub silma selgus,
Valgusta mu vaimu Sa!
Et mu hinge helgib valgus,
Milles koidab kodumaa!

III.

Viisil: „Integer vitae“. P. lisa 80.

Koju mind viige,
Kus see rahukallas
Kullal mull' koidab; hingata seal ilus
Tormide järel kosutavas vilus,
Vaikuse vallas!

Sinna mind viige,
Kus mul päästekalju:
Valude merre vaob kõik maine häda,
Mida siin võõrsil oli kannatada
Palju, nii palju!

Kus minu kalju,
Šaatke mind nüüd sinna,
Ärge mind püüdke enam peatada.
Kuju ma ihkan, üksi koju saada —
Hingede linna!

Viige mind koju,
Kus see rahukallas.
Väsinud olen, rahu mulle andke.
Tuulest ja tormist mind siit välja kandke
Vaikuse valda.

Haua.

I.

Viisil: Kes Jumalat nii laseb teha. P. 143.

Mu tee on käidud, koju minna
Nüüd laske väsind rändaja,
Siit võõrsilt laske saada sinna
Mind, kus mu õige kodumaa:
Kus minu valud vaikivad
Ja kuivand silma pisarad.

Seal pärin püha isamaja,
Mis vereohvril valmistand
Krist Jeesus mull', mu Lunastaja,
Kui Kolgatal ta kustutand
Mu võla — kui ta surnud seal
On suures valus risti peal.

See risti ette kummardanud
Ma olen oma okasteel,
Nüüd armujõud mind ülendanud
Ja surmast viinud ellu veel:
Seepärast laske lahkuda
Mind sinna, kus mu kodumaa!

II.

Viisil: Nüüd hingvad inimesed. P. 147.

Päev veereb, varjud tõusevad,
Nad kurvalt maad nüüd katavad
Kui leinalooriga.
Kõik päevamõll on mööda
Ja tüdinenud süda
Nii väga ihkab puhata.

Siis, rahu, voola maha
Nüüd taeva tiibadega,
Et võiksin uinuda;
Kõik mured hingest võta
Ja vintsutatud süda
Las oma varjus hingata.

Sa, kallis Isa süda,
Nüüd oma hõlma võta
Kõik minu omaksed,
Sa valva nende üle
Ja mata oma sülle
Kõik kurvastatud südamed!